

În special, Comisia subliniază că, în primul rând, în Italia toți medicii care lucrează în cadrul Servizio sanitario nazionale sunt calificați în mod oficial ca având o funcție „de conducere” în legislație și în contractele colective naționale referitoare la acest serviciu, fără ca aceștia să beneficieze în mod necesar de prerogative executive sau de autonomie cu privire la propriul timp de lucru. În al doilea rând, autoritățile italiene nu au fost în măsură să demonstreze că, în pofida faptului că este privat de dreptul de repaus zilnic de 11 ore consecutive, personalul sanitar al Servizio sanitario nazionale beneficiază totuși, imediat după sfârșitul perioadei de lucru, de o perioadă adecvată de repaus compensatorie continuă.

(¹) Directiva 2003/88/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 4 noiembrie 2003 privind anumite aspecte ale organizării timpului de lucru (JO L 299, p. 9, Ediție specială, 5/vol. 7, p. 3).

Cerere de decizie preliminară introdusă de Fővárosi Törvényszék (Ungaria) la 18 martie 2014 – Iron & Smith Kft./Unilever NV

(Cauza C-125/14)

(2014/C 175/28)

Limba de procedură: maghiara

Instanța de trimitere

Fővárosi Törvényszék

Părțile din procedura principală

Reclamantă: Iron & Smith Kft.

Cealaltă parte din procedură: Unilever NV

Întrebările preliminare

- 1) Poate fi suficient renumele existent într-un stat membru pentru a justifica renumele unei mărci comunitare în sensul articolului 4 alineatul (3) din Directiva 2008/95/CE (¹) de apropiere a legislațiilor statelor membre cu privire la mărci (denumită în continuare „directiva”), chiar și în cazul în care cererea de înregistrare a mărcii naționale împotriva căreia a fost formulată opoziția întemeiată pe un astfel de renume a fost depusă într-un alt stat decât cel menționat anterior?
- 2) Se pot aplica, în cadrul criteriilor teritoriale utilizate pentru examinarea renumelui mărcii, principiile stabilite de Curtea de Justiție a Uniunii Europene privind utilizarea serioasă a mărcii comunitare?
- 3) Dacă titularul mărcii comunitare anterioare justifică renumele acesteia în alte state decât statul membru în care s-a depus cererea de înregistrare națională – care acoperă o parte substanțială a teritoriului Uniunii Europene –, i se poate impune acestuia, fără a ține seama de justificarea menționată, să prezinte o dovadă suficientă în raport cu respectivul stat membru?
- 4) În cazul unui răspuns negativ la întrebarea anterioară, este posibil, având în vedere particularitățile pieței interne, ca marca utilizată intensiv într-o parte substanțială a teritoriului Uniunii Europene să nu fie cunoscută de consumatorul național relevant și, din acest motiv, să nu fie îndeplinită cealaltă cerință necesară pentru existența motivului care împiedică înregistrarea în conformitate cu dispozițiile articolului 4 alineatul (3) din directivă, întrucât nu există riscul aducerii unei atingeri renumelui sau caracterului distinctiv sau de a obține un profit necuvenit din acestea? În cazul unui răspuns afirmativ, care sunt circumstanțele care trebuie probate de titularul mărcii comunitare pentru a fi îndeplinită cerința menționată?

(¹) Directiva 2008/95/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 octombrie 2008 de apropiere a legislațiilor statelor membre cu privire la mărci (JO L 299, p. 25).